

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Gallia Vindicata, In Qua Testimoniis Exemplisque
Gallicanæ Præsertim Ecclesiæ, Quæ Pro Regalia, Ac
Quatuor Parisiensibus Propositionibus A Ludovico
Maimburgo, Aliisque producta sunt, Refutantur**

Sfondrati, Celestino

[Ort nicht ermittelt], MDCLXXXVIII.

8. Prætereà ex damnatione Petri Cnaphæi Eutychniani, Monothelitarum,
Iconoclastarum, Photij, Berengarij, Abaillardi, Lutheri, Michaëlis Baij,
Jansenij.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38277

mitti. Tertio. Concludit P. Alexander, Pontificum Decreta in causis fidei non prius rata & certa esse, quam à Concilio confirmantur.

Resp. Tam falsa hæc est Conclusio, quam falsa sunt principia, ex quibus illa deducitur, & quæ jam supra confutavimus. Imò tantum abest, ut Decreta Pontificum à Concilio confirmari debeant, ut potius certissima sit regula, & millies à Patribus repetita, videlicet: *Concilia à Pontifice Romano non confirmata nullius valoris esse.* Et id ipsum confirmant, quæ de Concilio Chalcedonensi hæcenus dicta sunt, videl. *Leonem præscripsisse Concilio, quid definiiri, quid non definiiri oporteret; Concilij Decreta alia confirmasse, alia improbasse; in causis Fidei sufficere Pontificis Rom. sententiam.* Quòd si Pontificis Decreta non prius valida & rata sunt, quam à Concilio Oecumenico confirmantur, quid rogo plus habent Decretis cujuslibet Episcopi? & ubi est illud tam à Patribus declamatum Romanæ Sedis privilegium in causis fidei decidendis? Et hæc sufficiant pro Infallibilitate Pontificis ex Chalcedonensi Concilio excerpta.

VIII. Anno CCCCLXXXIII. Prorupit hæresis Petri Cnaphæi, qui non solum Eutythianus hæreticus, sed etiam Apollinarista, atque Sabellianus erat, sicque ob hæresin ex tribus hæresibus conflata meritò Hæresiarcha appellatus est; hunc à Felice III. in Synodo Romana damnatum esse, totaque Ecclesiâ proscriptum, & simul insigne Infallibilitatis Romanæ argumentum editum esse ex sequentibus patebit. Evagrius hæc habet: (a) *Mittuntur à Felice ad Zenonem Imperatorem Vitalis, & Misenus Episcopi, ut ejus auctoritate tum Concilium Chalcedonense firmarent, tum Petrus ut hæreticus Episcopatu pelleretur, tum denique Acacius mitteretur ad ipsum Felicem, rationem de rebus, quas Joannes ei objectasset, redditurus.* Idem Evagrius cap. 20. (b) *Quod quidem Romanum Concilium, quæ sequuntur, de Petro pronunciavit: Petrum hæreticum jam pridem sententiâ sacrae Sedis Apostolicae condemnatum, interdictum Ecclesiâ, & anathemate multatum Ecclesia Romana non recipit.* Et ipsa Synodus Romana: (c) *Successor Præsulum Sedis Apostolicae caput est omnium, Domino ad B. Petrum Apostolum dicente: Tu es Petrus, & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam; quam vocem sequentes sancti Patres apud Nicæam congregati confirmationem rerum, atque auctoritatem sanctæ Romanæ Ecclesiæ detulerunt, quam utramque usque ad ætatem nostram successiones omnes Christi gratiâ*

(a) Evag. lib. 3. cap. 18. (b) Idem l. 3. c. 20. (c) Inter epistolas Felicis epist. 4.

gratia prestante custodiant. Ut intelligas, quæ de Canone Nicæno Synodus Romana hic memorat, sciendum est, tribus locis de Romani Pontificis Primatu Canones Nicænos loqui, juxta diversas editiones, videlicet canone 6. canone 19. & canone 40. Quamvis enim Rufinus, communisque sententia tantum viginti Canones numeret, gravissimæ tamen rationes sunt, quæ persuadent plures, hoc est usque ad 70. fuisse: *nam* quia acta Concilij Nicæni ab hæreticis Arrianis flammis corrupta sunt, *nam* quia Julius I. epistolâ ad Orientales, quam S. Athanasius citat Apologiâ 2. meminit Canonis 71. ubi de appellationibus ad Romanum Pontificem agitur. S. Hieronymus contra Luciferianos agens de rebaptizatione meminit Canonis 31. 32. 34. 35. 36. S. Augustinus epistolâ 100. Canonis 48. in versione Turriani, & in versione Abrahami Euhelenis canonis 52. & canonis 54. S. Leo PP. Primus epistolâ ad Theodosium 24. ubi agit de Appellatione Flaviani, Canonis 71. Et denique multa apud antiquos scriptores in Nicæna Synodo constituta esse leguntur, quæ modò in vulgatis Canonibus reperire non est; ut ad eò certum sit, multò plura in Synodo Nicæna decreta esse, quàm viginti Canones complectantur. Sed quidquid de hoc sit, sextus saltem Canon Nicænus indubitatae fidei est, quantumvis & hunc, prout modò in Tomis Conciliorum legitur, esse corruptum, nec eam sententiam reddere, quam antiqui Patres representant, certum sit; is enim Canon, prout in vulgatis exemplaribus legitur, comparationem tantum instituit quoad Patriarchatum inter Pontificem Romanum & Episcopum Alexandrinum, ut videlicet hic intra terminos sibi à Synodo assignatos, Ægyptum videlicet, Pentapolim, Lybiâmque eandem Patriarchalem potestatem exerceat, quam Romanus Pontifex intra suum Patriarchatum, cujus quidem nullos terminos Nicænum Concilium assignat. At verò lapsis retrò temporibus multò plura hic Canon continebat, Primatum videlicet, & judicariam universalem Pontificis potestatem. Bonifacius (a) enim primus epistolâ 9. ad Episcopos Thessaliæ: *Institutio*, inquit, *universalis Ecclesie de Beati Petri sumpsi honore principium, in quo regimen ejus & summa consistit. Nicæna Synodi non aliud præcepta testantur, ad eò ut non aliquid super eum sit ausa constituere.*

E e 3

(a) Obijt anno 423.

stiuere, cum videret nihil supra meritum suum posse conferri; omnia denique huic noverat Domini sermone concessa. Nota, ne quidem Concilium Nicænum, quamvis omnium celeberrimum, quamvis circa Alexandrinum, Antiochenum & Hierosolymitanum Patriarchas multa constituisset, non tamen circa Romanum Pontificem, & quam ob causam? nisi quòd agnosceret, omne Concilium, quantumvis Oecumenicum, infra Pontificem esse? Stephanus V. (a) *An ignoras, inquit, quid in prima Nicæna Synodo presidente ibi Constantino B. Sylvester Papa de non iudicando supremo Throno per Legatos pronuntiari?* In Concilio Chalcedonenfi actione 16. Paschasinus Episcopus, & Leonis Legatus hæc habet: *Trecentorum decem & octo Patrum canon sextus: Quòd Ecclesia Romana semper habuit Primatum; teneat autem & Ægyptus, ut Episcopus Alexandrinus omnem habeat potestatem &c.* S. Leo IX. epist. 1. ad Michaellem Patriarcham: (b) *Beatissimo & Apostolico Pontifice Sylvestro divinitus decernente, spiritualique ejus Filio Constantino cum universa Synodo approbante ac subscribente, ut Prima Sedes à nemine iudicetur.* S. Gelasius I. Tract. adversus Græcos: (c) *Quâ ratione vel consequentiâ alijs Sedibus deferendum est, si prima Beatissimi Petri Sedes antiqua & vetusta reverentia non defertur, per quam omnium Sacerdotum dignitas semper est roborata, atque firmata, trecentorumque decem & octo Patrum invicto & singulari iudicio vetustissimus iudicatus est honor? Constat ex Patrum testimonijs, multò amplior fuisse Concilij Nicæni de Romano Pontifice sententiam, quam quæ modò in vulgatis Canonibus habetur.*

Anno CCCCXCIV. Gelasius Papa in Synodo Romana septuaginta Episcoporum, quinam libri sint Canonici, quinam verò apocryphi (hoc est, aut dubiæ, aut malæ fidei, aut erroribus aspersi) definit, sicque lapidem fundamentalem veræ Religionis ponit; quid enim certi in fide Catholica, si incertum sit, quodnam sit verbum DEI? Claudat Gelasius hoc Decretum de libris Canonicis his verbis supremam auctoritatem indicantibus: *Hæc omnia & his similia non solum repudiata, verum etiam ab omni Romana, Catholica & Apostolica Ecclesia eliminata, atque cum suis auctoribus sub anathematis indissolubili vinculo in æternum constitemur esse damnata.* In eodem Decreto hæc habet Gelasius: *Sancta Romana, Catholica & Apostolica Ecclesia nullis Synodicis constitutis cæteris Ecclesijs pralata est, sed Evangelicâ voce Domini &*

Salva-

(a) Obijt anno 817. (b) Obijt anno 1054. (c) Obijt anno 496.

Salvatoris nostri Primatum obtinuit. Et infra: Eadem Sancta Romana Ecclesia postillas veteris & novi Testamenti etiam has suscipi non prohibet scripturas, videl. Sanctam Synodum Nicenam, trecentorum decem & octo Patrum, sanctam Synodum Constantinopolitanam, sanctamque Synodum Ephesinam. Nota ea verba; etiam has suscipi non prohibet scripturas &c. Quibus manifestum est, Papam esse supra Concilium, nec ullum esse Concilium tam Oecumenicum, tam sanctum, quod ex Pontificia approbatione non pendeat; cujus enim est prohibere, nisi superioris? & quomodo prohiberi possit à Pontifice, quod à Pontificis potestate non pendeat? Prohibebit miles Ducis imperium recipi, Senator Imperatoris?

Anno DXXXIV. Cùm Justinianus Imperator ad Joannem II. Rom. Pontificem splendidam Legationem misisset, rogarétque, ejus Decreto definiri, an salvâ fide Catholicâ admitti hæc propositio posset, videl. *Unus de Trinitate passus est?* Joannes habitâ Romæ Synodo definivit, posse. Quamvis enim Hormisda Papa aliquando eas voces novitatis suspectas, & ab Eutychianis repertas (tacebant enim nomen *Persona*, & tantùm *Unum* dicebant, quod æquè *de Unitate nature* intelligi poterat) veruisset; mutatis tamen personis, submotoque periculo, ad confundendos Nestorianos (qui negabant, unam esse in Christo personam) Joannes Papa definivit, posse eam propositionem admitti. Hâc occasione insigniter quòque Primatus & Infallibilitas Pontificia emicuit; nam in Epistola, quam Justinianus Imperator ad Joannem Pontificem scripsit, hæc habentur: *In præseni, quæ commota sunt, quamvis manifesta & indubitata sint, & secundum Apostolicæ Vestræ Sedis doctrinam ab omnibus semper Sacerdotibus firmiter custodita & prædicata, necessarium tamen duximus, ut ad Vestram Sanctitatem perveniat, nec enim patimur quidquam, quod ad Ecclesiarum statum pertinet, quamvis manifestum & indubitatum sit, quod movetur, ut non etiam Vestra innotescat sanctitati, quæ caput est omnium Ecclesiarum.* Fatetur hic palàm Justinianus: *Quæ ab Apostolica Sede decreta sunt, ab omnibus semper Sacerdotibus firmiter custodita & prædicata esse; quod omninò Infallibilitatem arguit, alioquin quæ causa esset, ut ab omnibus reciperentur, & firmiter custodirentur Pontificum Decreta?* Et infra in eadem epistola: *Omnes Sacerdotes Sanctæ Catholicæ & Apostolicæ Ecclesiæ sequentes Sanctitatem Vestram, & custodientes statum & unitatem DEI Ecclesiarum, quam habent ab Apostolicæ Vestræ Sanctitatis*
Sede,

Sede, nihil penitus immutantes de Ecclesia statu. Joannes verò Papa in Responsoribus ad Justinianum: *ipsos (hoc est Acemeres Eutychianos) minime in nostra Communione recepimus, & ab omni Ecclesia Catholica esse iussimus alienos, nisi errore damnato doctrinam nostram quantocius sequerentur. Æquum quippe est, ut qui nostris statutis non præstant obedientiam, Ecclesijs habeantur extorres.* At quomodo æquum, ut qui non obedit Apostolicæ Sedis Decreto, ab Ecclesia habeatur extorris, si errare Sedes Apostolica potest? Nemo enim cœcæ hanc & necessariam obedientiam debet incerto Duci. Quid ergo ex sententia Joannis meriti sunt, qui Innocentij XI. Decretis non tantum non obtemperârunt, sed etiam ejus auctoritati bellum intulere? Idem Justinianus aliâ ad Hormisdam Papam Epistolâ: *Hoc enim credimus esse Catholicum, quod vestro Religioso responso nobis fuerit intimatum.* Credebat utique Justinianus, Papam esse infallibilem; alioquin falsum esset, id esse Catholicum, quod Papa pronuntiat.

Anno DCXLVIII. Theodorus Papa hæresin Monothelitarum, ejusque præcipuos auctores ante omne Oecumenicum Concilium damnat; sic enim Anastasius in vita Theodori: *sanctissimus Papa Theodorus scripsit Paulo Patriarchæ, sed cum non posset à suo conamine revocare, iuste ab Apostolica Sede depositionis sententiâ percussus est.* Theophanes ad annum 20. Heraclij Imperatoris: *Theodorus plenitudine convocatâ Ecclesiâ (hoc est Synodo Romanâ) ad Sepulchrum verticis Apostolorum accessit, & divino calice expositulato, ex vivifico sanguine in atramentum stillavit, & ita propria manu depositionem Pyrrhi fecit.*

Anno DCXLIX. Celebrata est Synodus Romana, in qua Martinus Papa hæresin Monothelitarum damnavit, & insignia quoque Pontificiæ Infallibilitatis exempla prodita sunt. Sic enim epistolâ II. ad Hierosolymitanum & Antiochenum Episcopos Martinus loquitur: *Nos verò, id est, hujus sanctæ Sedis Pontifices ad custodiam domus pervigiles non permisimus eos Fidei thesaurum ferripere, sed ipsos catenis impia & adulterina eorum doctrina constringentes accuratâ demonstratione, & examinatione eorum, quæ ab ipsis contra integritatem fidei scripta sunt, tum ipsos, tum ea, quæ impie docuerunt, igne Canonica sententiæ veluti mala Zizania exurentes Synodaliter condemnavimus.* Idem Martinus epistolâ 12. enarrans, quæ sibi acciderant Constantinianâ Basilicâ exeunti, Calliopa (quæ ad eum trucidandum missus fuerat) pro foribus stante

stante : *Cum, inquit, exirem ab Ecclesia, in qua exercitus me cum armis constrinxerat, clara voce dixerunt: anathema habeat, quisquis dixerit vel crediderit, quia Martinus usque ad unum apicem fidem mutavit, aut mutaturus sit.* Hic aperte Ecclesia Romana agnoscit & profiteretur, non posse Pontificem fidem mutare, & consequenter infallibilem esse; sunt enim termini æquivalentes, esse *infallibilem*, & esse in vera Fide *inmutabilem*. Et Secretario secundo Synodi Lateranensis Maurus Episcopus Cælenas : *In his quæ moventur, & contra Patrum Orthodoxorum Decreta proponuntur, me non aliter sentire, nisi quomodo sancta vestra Apostolica doctrina & orthodoxa tenet Ecclesia, profiteor.* Agnoscit ergo infallibilem esse doctrinam Apostolicæ Sedis; alioquin quâ conscientiam dicere posset, se credere, quod Papa credit? non esset hoc inniti super baculo arundineo? nec Fidem divinam, sed humanam & fallibilem profiteri, quippe humano ac fallibili iudicio nixam? non est hoc credere, sed opinari, nec supra Petram, sed super arenam ædificare. Si falli potest Papa, ergo & falli potest, qui credit, quod credit Papa; sed vera fides falli non potest. Eodem Secretario 2. Sophronius Stephanum Dorileensem ita alloquitur: *Quantocyus ergo ex sinibus terre ad terminos ejus decambula, donec ad Apostolicam Sedem pervenias, ubi Orthodoxorum dogmatum fundamenta existunt, & non quiescas instantius petens, atque exorans, donec ex Apostolica prudentia, quæ in DEO est, ad victoriam iudicium perducere debeant, & noviter introductorum dogmatum destructionem.* Fierine potest, ut in Sede Romana sint Orthodoxorum dogmatum fundamenta, si Sedes Romana in rebus fidei falli potest? Contra fundamenta fidei ne portæ quidem Inferi possunt prævalere, quomodo error & ignorantia prævalebunt? aut ergo falsum est, quod Sophronius profitetur, quodque Synodus tacendo approbat; videl. *In Sede Romana Orthodoxorum dogmatum fundamenta reperiri*; aut falsum est, Papam errare posse, repugnat enim, esse fidei fundamentum, & labi posse.

Anno DCLXXX. Romæ ab Agathone PP. Synodus celebrata est, in qua, sicut & in sequenti Oecumenica, quæ fuit sexta Constantinopolitana, multa Pontificiæ Infallibilitatis argumenta & testimonia prodita sunt, quæ hic breviter libabimus. Agatho igitur epistolâ ad Constantinum & Fratres Imperatores ex Synodo Romana hæc habet: *Cujus, (B. Petri) adnitente presidio hæc Apostolica ejus*
 F f Eccle-

Ecclesia nunquam à via veritatis in qualibet erroris parte destexa est, cujus auctoritatem utpote Apostolorum omnium Principis semper omnis Catholica Ecclesia, & Universales Synodi fideliter amplectentes in cunctis secuta sunt, omnéque venerabiles Patres Apostolicam ejus doctrinam amplexi, per quam & probatissima Ecclesia luminaria claruerunt, & sancti Orthodoxi Doctores venerati sunt, heretici autem falsis criminationibus ac odij infecuti. Et infra: Hæc est vera Fidei regula, quam & in prosperis, & in adversis vivaciter tenuit ac defendit hæc spiritualis mater vestri tranquillissimi Imperij, Apostolica Christi Ecclesia, qua per DEI omnipotentis gratiam à tramite Apostolicæ traditionis nunquam errasse probabitur, nec hereticis novitatibus depravata succubuit. Quid rogo dici poterat, quod magis Pontificiam Infallibilitatem probaret? Fac, me Romæ in ea Synodo largis stipendijs Advocatum fuisse; num poteram aliquid accommodatius & efficacius dicere? Nunquam à via veritatis deflexit, nunquam erravit, nunquam Universales Synodi ab ejus doctrina discessere, nunquam Patres ejus dogmata non sunt amplexi, nunquam à tramite Apostolicæ traditionis secessit. Quid est, esse Infallibilem, si hoc non est?

Dices, Agatho de præterito loquitur, non de futuro; dicit, nunquam errasse, non verò, nunquam erraturos Pontifices; & quid, si addam, Agathonem errasse, quando dixit, Pontifices errare non posse.

Resp. Ratio Agathonis omne tempus, præteritum & futurum complectitur; quòd enim nunquam erraverit, rationem hanc affert, quia videl. Petri Confessio à DEO revelata est; quia spirituales oves Ecclesia ternâ commendatione à Domino pascendas suscepit; quia Christus Petro dixit: Ego pro te rogavi, ut non deficiat fides tua. Quæ rationes omne tempus complectuntur; numquid enim pro aliquo tantum tempore Christus Petro oves commendavit, & non semper? & pro aliquo tantum tempore pro Petro rogavit? Quòd si Sedes Romana, quando Ethnici Imperatores ferro & flammâ in eam grassabantur, quando Arriana, Pelagiana, Nestoriana, Eutychiana hæreses impietate & potentiâ armatæ eam impellebant; quando inquam tot erant errandi causæ, nunquam tamen erravit; quis credat, erraturam, quando errandi causæ cessârunt? Stetit, cum quateretur, non stabit, cum quies est? non cessit adversis ventis, cederet, aut mergeretur secundis? & cum lubricum & glaciem calcareret, erecta tamen

tamen & immota processit, nutabit nunc, cadetque plano & flo-
 rente itinere? Millies ergo cecidisset, si cadere posset; nunc autem
 idè non cecidit, quia non potuit, sustinente videlicet Christo:
Et innixa super dilectum. Quanquam nec argumentis opus est, cum
 ipse Agatho objectioni occurrat, & Sedem Romanam non tantum
 nunquam errasse, sed ne quidem errare posse aperte dicat; sic enim
 pergit: *Sed ut ab exordio Fidei Christianæ percepit ab auctoribus suis, Apostolo-
 rum Christi Principibus, illibata finetenus permanet secundum ipsius Domini
 Salvatoris divinam pollicitationem: Ego autem pro te rogavi, ut non desiciat fides
 tua.* Nota ea verba, quæ omnem cavillationem præcidunt, videl.
Illibata finetenus permanet. Nèque hæc solius sunt Agathonis verba,
 sed totius sextæ Synodi, quæ Agathonis epistolam instar oraculi
 habuit, ut videre est in actis ejusdem Synodi. Idem Agatho in
 epistola Synodali ad Patres Oecumenicæ Constantinopolitanæ, Le-
 gatos se quidem mittere, qui Synodo universali assistant, ita ta-
 men, ut nullo modo permittat, quæ ab ipso Agathone definita
 erant, in dubium aut disputationem vocari, multò minùs inverti;
 quod quid aliud est dicere, quàm Pontificem in rebus fidei deci-
 dendis & infallibilem esse (cum ne quidem in Concilio Universali
 disputari de ijs debeat, quæ semel ipse deciderit) & omni Concilio
 superiorem, cum Concilio imperet, præscribaturque, quid credere
 debeat? Sed audi ipsum Agathonem in Epistola suis ad Concilium
 Legatis data: *Personas autem de nostræ humilitatis Ordine prævidimus diri-
 gere, quæ omnium nostrum suggestionem, in qua & Apostolica nostræ fidei confes-
 sionem prælibavimus, offerre debeant; non tanquam de incertis contendere, sed ut
 certa atque immutabilia compendiosè definitione proferre.* Et iterum: (a)
*Portitoribus testimonia aliquorum Sanctorum Patrum, quos hæc Apostolica Christi
 Ecclesia suscipit, cum eorum libris tradidimus, ut ex ijs dumtaxat satisfacere stu-
 deant. Licentiam proinde eis, sive auctoritatem dedimus apud tranquillissimum
 Vestrum Imperium simpliciter satisfaciendæ, in quantum eis dumtaxat injunctum
 est, ut nihil profectò præsumant augere, nihil minuere, sed traditionem hujus Apo-
 stolicæ Sedis, ut à Prædecessoribus Apostolicis Pontificibus instituta est, sincerè enar-
 rare. Vides hic iterum, Pontificem Concilio præscribere, quid
 credere, quid definire debeat, aut non debeat; imò prohibere, ne
 ijs, quæ ipse definierat, addatur aliquid, aut minuatur.* Quid hoc est
 aliud,

F f 2

(a) V. Baron. ad ann. 681. n. 21.

aliud, quàm Papam esse infallibilem? nam si falli, si errare potest, cur non possit corrigi & emendari, ejusque doctrinæ addi aliquid, detrahique?

Anno DCLXXXVII. Constantinopoli celebrata est Synodus quini sexta (sic dicta, quòd Canones in quinta & sexta Synodo omifos suppleverit) in qua centum & tres Canones sanciti, sed quam plures contra Ecclesiæ antiquam disciplinam, adeò ut Romani Pontifices nunquam eam comprobare voluerint. Nihil à Græcis Imperatoribus actum non est, ut Pontificis consensum impetrarent, sed irritò semper, & inani conatu. Audi Anastasium in Sergio: *Compellebatur autem & ipse Sergius subscribere, sed nullatenus acquievit, pro eo quod quadam capitula extra ritum Ecclesiasticum fuerant in eo adnexa, qua & quasi Synodaliter definita & in sex tomis conscripta à tribus Patriarchis, hoc est, Alexandrino, Constantinopolitano, & Antiocheno subscripta, manique Imperiali firmata in hac Romana urbe ad confirmandum vel in superiori loco subscribendum Sergio Pontifici utpote Capiti omnium Sacerdotum direxit, qui Beatissimus Pontifex penitus eidem Justiniano Augusto non acquievit, nec eosdem tomos suscipere, vel lectione pandere passus est, porro eos ut invalidos respuit, atque abiecit, &c.* Mortuo Sergio idem Justinianus Joannem Pontificem, missà legatione enixè ardentèrque, sed frustrà pro Confirmatione rogavit. Repetitæ preces apud Constantinum Pontificem, imò is propterea Constantinopolim accersitus, sed æquè frustrà, nullòque successu. Jam quæro, quid causæ fuerit, ut tanto studio ac tories repetitis vicibus consensus Romani Pontificis peteretur, cum jam quatuor Patriarcharum præcessisset, isque sufficere videri posset; nisi quòd scirent Græci, quod Romanus Pontifex probavisset, à toto Orbe probatum iri: quod improbasset, irritum & inane futurum? ut planè ea Synodus irrita fuit, ac communi Ecclesiæ voto *erratica* est appellata.

Anno DCCXXVI. Gregorius II. Iconoclastarum hæresin anathemate primus configit, celebratâ Romæ Synodo. Audi Zonaram: *Gregorius, qui tunc Romæ Ecclesiam gubernabat, repudiatâ societate Præsidis novæ Romæ Leonis scilicet Imperatoris, nec non eorum, qui illum sequebantur, Synodico anathemate perstrinxit.*

Anno DCCLXXIII. Teste Anastasio Gregorius III. collectâ Romæ Synodo 93. Episcoporum decrevit: *Ut si quis deinceps antiqua consuetudine*

nis & Apostolica Ecclesiæ fidelem usum contemnens adversus eandem venerationem sacrarum Imaginum deponitor atque destructor, & prophanator, vel blasphemus extiterit, sit extorris à corpore & sanguine Domini nostri JESU Christi, vel totius Ecclesiæ unitate atque compage. Idem anathema repetitum est contra Iconoclastas à Stephano Papa IV. anno 768. in Synodo Romana.

Anno DCCLXXXVI. Celebrata est pro sacrarum Imaginum cultu secunda Oecumenica Synodus Nicæna, in qua egregia iterum & invicta testimonia pro suprema Pontificis Romani auctoritate & infallibilitate: nam Hadrianus I. Pontifex maximus missis ad Imperatorem Constantinum, sacrâque Synodum Legatis, additisque litteris, *primò* negat ullum dubitandi locum amplius superesse, postquam cultus sacrarum Imaginum à Pontifice Romano definitus, receptusque sit. *secundò*, modum legesque Concilio præscribit, quas in definienda hac causa fidei necessariò observare debeat. *Tertiò* vetat, ne ab ijs, quæ Romani Pontifices olim decreverant, removeri se patiantur. *Quarò*. Primarij Concilij Patres, imò tota Synodus tanquam de re necessaria interrogantur, velintne epistolam dogmaticam Hadriani recipere, an secùs? *Quintò*. Legatis præcipitur, ut si Synodus parere & acquiescere nolit Romani Pontificis sententiæ, continuò Romam revertantur, nec Synodo assistant. Amabò quid amplius velis, quo constet Pontificem esse Synodo superiorem, & posse ante omnem Synodi sententiam causas fidei definire, nec à Synodo pendere, sed hanc potiùs à Romano Pontifice? sed audi ipsa Synodi acta; Hadrianus in epistola ad Augustos: *Vos autem maximè in traditione orthodoxæ fidei Ecclesiæ B. Petri, & Pauli Principum Apostolorum acquiescetis, eamque amplectemini, quemadmodum à superioribus Imperatoribus factum est, qui Vicarium ejus ex toto corde dilexerunt.* Et infra: *Hi siquidem Principes Apostolorum sunt, qui Catholicam Orthodoxam fidem auspiciati servandam præceperunt, omnibus scilicet, qui in sedes eorum successuri erant, & in fide eorum usque ad consummationem sæculi permansuri.* Nota hæc ultima verba, quibus aperte infallibilitas Pontificia palàm fit; si enim contra veram fidem docere aliquid possent, planè non permanerent usque ad consummationem sæculi in Petri fide. Et infra præscribens quid fieri, quid omitti à Synodo debeat: *Si verò impossibile est, ipsas sacras Imagines sine Synodi actione in pristino erigere ac confirmare statu; sicut in vestris fertur imperialibus*

jussibus; imprimis pseudosyllogus ille, qui sine Apostolica Sede enormiter, nequiter, irrationabiliter contra Sanctorum Patrum traditionem de sacris Imaginibus actus est, anathematizetur presentibus missis nostris; & tunc sicut antiquitus mos extitit, jurejurando vestra piissima ac tranquillissima potestas, una cum Domina Augusta seu ejusdem Regie Urbis Patriarcha, nec non & cuncto senatu corporale tribuentes sacramentum verbum Communionium, sicut antiquitus nobis dirigere vestra dignetur sacra Imperialis potestas, quod non est apud vos partis cuiuslibet favor, aut defensio, sed aequalitatem utrisque partibus conservabit, nullatenus necessitatem facientes ijs, qui à nobis mittuntur, sed omni honore eos habebitis. Et siquidem utrique convenerint, ecce bene! sin autem minime convenerint, cum omni humanitate ad nos dirigere satagetis. Vides, nolle summum Pontificem Concilij Decretis adstringi, sed potius Concilium adstringere, ut obtemperet sententiæ à Pontifice Romano latae, quod nisi faciat, Legatos suos re infecta domum remitti. Non dicit Hadrianus: Legati mei Concilio obtemperent, sed e contra: Concilium Legatis meis obtemperet, & nisi faciat, domum redeant. Judicium nunc feras licet, major sit Pontificis, an Concilij auctoritas, isto parente, illo imperante. Idem Hadrianus in epistola ad Tharasium Patriarcham: Cujus (hoc est B. Petri) etiam sedes per totum Terrarum orbem Primatum obtinens lucet, omniumque Ecclesiarum DEI caput existit, cui etiam velim Beata Vestra sanctitas ex sincera mente & toto corde agglutinetur, utpotè, quae sit reverè rectè sentiens, & pietatis incorruptae conservatrix. Hoc sacrificium primum DEO omnipotentis exhibeatur. Vestraque Beatitudo piissimos nostros Imperatores supplicibus verbis admonebit, ut Ecclesia nostra vestigia sequentes, & servantes traditionem hujus sanctissimae nostrae Romanae Ecclesiae &c. Postèrne Hadrianus tam intrepidè asserere, Romanam sedem esse incorruptam Conservatricem verae fidei, si corrumpi, si fidem dissipare possit? Posset tam praefidenter hortari Imperatores, ut Romanae doctrinae agglutinentur, ut ejus vestigijs insistant, si ducere in errorem possunt?

Actione secundà ejusdem Oecumenicae Synodi Legati Apostolici primum Tharasium Patriarcham, postea totam Sacram Synodum his verbis interrogant: Dicat nobis sacra Synodus, num recipiat sanctissimi Papae Veteris Romae litteras, an secus? sancta Synodus respondit: sequimur, recipimus, approbamus. Quod si Synodus respondisset: Non sequimur, non recipimus, non approbamus: quid aliud Legati dicturi essent,

essent, quàm quod olim in Concilio Chalcedonensi actione, dixere, videlicet: *Si non consentium epistola Apostolica Beatissimi Pape Leonis, jubete nobis rescriptam dari, ut revertamur.* Et planè Hadriani Legati, ut supra vidimus, in mandatis habebant, ut nisi Synodus Hadriani Decretis inhaereret, continuò Constantinopoli excederent, sicque Concilium dissolverent. Actione 6. Patres Conciliabulum Constantinopolitanum, quod Iconoclastæ pro septima Synodo venditabant, hâc ratione improbant: *Quia nullum habuit Cooperarium, Romanum Papam, neque illius Sacerdotes, neque per Vicarios, neque per Provinciales Litteras, quemadmodum fieri in Synodis debet.* Nota confirmationem Romani Pontificis necessariam esse Synodis Oecumenicis, & esse non tantum meræ convenientiæ, sed debiti.

Anno DCCCLXIX. Cœpta est celebrari Constantinopoli octava Oecumenica Synodus auctoritate Hadriani II. Papæ, in qua præclara omninò argumenta Auctoritatis, & Infallibilitatis Pontificiæ producta sunt; imò in ea expressis, conceptisque verbis definitum est, Papam à Concilio Oecumenico judicari non posse, sicque Papam Concilio non subjacere. Cùm Photius verus, non fabulosus Græciæ Phaëton, ausus esset sententiam & diras in Pontificem pronuntiare, coactâ in Regia urbe Synodo; necessarium, nedum opportunum fuit, supremam Pontificis auctoritatem in Synodo Oecumenica universali Decreto sancire. Audi ergo, quàm multa & irrefragabilia in hac Synodo pro Romano Pontifice dicta sint. Nam *Primò* negant Legati, nec Concilium dissentit; se umquam (quantò minùs Romanum Pontificem) Concilij judicio subjectos fuisse. Cùm enim rogarentur Legati Sedis Apostolicæ, mandatum exhibere Pontificis Hadriani, respondent: *Hoc nos non invenimus in Universali Synodo factum, ut Vicarij senioris Romæ à quolibet perpendantur, utrum talem habeant existimationem.* *Secundò* Actione 1. Hadrianus Pontifex Concilio imperat, præscribitque, quid fieri oporteat, & insuper libellum Patribus legendum proponit, cui omnes subscribere teneantur. Audi Hadrianum in epistola ad Basilium Augustum data, & in Synodo omnium approbatione perlecta: *Volumus, inquit, numerosum Concilium Constantinopoli celebrare, cui nostri missi Præsidentes, & culparum, Personarumque differentias liquido cognoscetes, juxta quod in mandatis acceperunt.* In quo sacro

Cœteris

Cætu execranda vanitatis Concilij, quod aduersus hanc sedem actum est, cuncta de-
cernimus exemplaria igne cremari, nec superesse apud quemlibet vel unum jota,
nisi quis totius Clericatus, imò totius nominis Christiani anathemate percussus ca-
rere voluerit. Et paulò post recitatur libellus Hadriani, cui omnes sub-
scribere tenentur, qui sic habet. *Anathematizamus omnes hereses simul
sum Iconomachus. Anathematizamus etiam Photium, donec Sedis Apostolica
sanctionibus inobediens perseverans ejus sententiam tam de se, quam de Patriarcha
nostro ignatio spreverit, & Conciliabuli acta, quod se auctore contra Sedis Apo-
stolica voluntatem congregatum est, anathematizare distulerit. Sequimur autem
sanctam synodum, & amplectimur, quam Beata recordationis Papa Nicolaus,
cui & ipse coangelice Papa Hadriane subscripsisti, simul & quam tu ipse egisti, &
omnia, qua in eis statuta sunt secundum decreti vestri moderationem venerabiliter
conservabimus, recipientes, quos recipiunt, & damnantes, qui in illis damnati
sunt. Sancta Synodus dixit: Omnibus placet libellus à sancta Romana
Ecclesia expositus. Et tertia Epistola Hadriani ad synodum: Ro-
manorum Pontificem de omnium Ecclesiarum Prasulibus judicasse legimus, de eo
verò quemquam judicasse non legimus. Licet enim Honorio ab Orientalibus post
mortem anathema dictum sit, sciendum tamen, quia fuerit de heresi accusatus,
propter quam solum licitum est minoribus majorum suorum motibus resistere;
quamvis & ibi nec Patriarcharum, nec ceterorum Antistitum cupiam de eo quan-
libet fas fuerit sententiam proferre, nisi ejusdem primæ Sedis Pontificis consensu
precessisset.*

Actiōne 4. & 10. recitatae sunt epistolæ Nicolai I. Pontificis,
summissæque laudibus celebratae. Hic verò Nicolaus epistolâ ad
Michaelem Imperatorem: *Non ergo dicatis vos in causa pietatis Ecclesia
Romana non egisse, qua collecta Concilia sua auctoritate firmat, & sua moder-
atione custodit. Unde quædam eorum, quia consensum Romani Pontificis non ha-
buerunt, valetudinem perdiderunt. Et in eadem epistola §. sed his tan-
dem: Patet profectò Sedis Apostolica, cujus auctoritate major non est, judicium
à nemine fore retractandum, neque cuiquam de ejus liceat judicare judicio.
Idem Nicolaus in Romana Synodo: Si quis dogmata, mandata, inter-
dicta, sanctiones vel decreta pro Catholica fide, pro Ecclesiastica disciplina à Sedis
Apostolica Prasule salubriter promulgata contempserit, anathema sit. Idem
Nicolaus in libello paulò ante citato, & cui nisi subscripsisset,
nemo ab Hadriano ad Concilium admittebatur, quisque propterea
in Canonem à sacra Synodo admissus est. Postquam Nicolaus
Primum*

Primatum Summi Pontificis multis ostendisset, tandem subdit: *Tu es Petrus, & super hanc Petram aedificabo Ecclesiam meam. Haec quae dicta sunt, rerum probantur effectu, quia in Sede Apostolica est immaculata semper Catholica reservata Religio, & sancta celebrata doctrina.* Haec verba infallibilitatem Pontificiam omnino convincunt, si enim Pontifex Romanus aliquando ex cathedra haeresin docuit, falsum est, in *Sede Apostolica immaculatam semper reservatam fuisse catholicam Religionem.* Idem Nicolaus epistolâ 8. ad Michaëlem Imperatorem: *Nulla regula, nulla consuetudo demonstrat Sedis Apostolicae semel prolatam sententiam ipsâ non annuente posse mutari.* Ergo infallibilis est, si enim falli posset, mutari posset, corrigique. Sed omnium apertissime Papam omni Concilio superiore esse, & consequenter infallibilem, definitum est in Canone 21. (in alijs editionibus est 13.) ejusdem octavæ Oecumenicæ Synodi, ubi hæc leguntur: *Porro si Synodus Universalis fuerit congregata, & facta fuerit etiam de sancta Romana Ecclesia quadam ambiguitas & controversia, oportet venerabiliter, & cum convenienti reverentia sciscitari, & solutionem accipere, aut proficere, aut profectum facere (alia verio habet, licebit eum decenti reverentiâ de proposita quæstione cuncta percunctari, responsûmque admittere, vel utilitatem admittere vel dare) non tamen audacter sententiam dicere contra Summos Senioris Romæ Pontifices.* Hic apertis, clarisque verbis Patres testantur, ne quidem Concilio Universali fas esse, sententiam in Romanum Pontificem dicere, & consequenter hunc Concilio non subesse, ergo nec errare posse, alioquin si errare posset, à Concilio corrigendus, & huic subjectus foret.

Dices, Concilio tantum prohiberi, ne audacter contra Pontifices sententiam ferat. R. Frivola & ridenda cavillatio! Concilium distinguit inter *sciscitationem & sententiam*, istam contra Romanum Pontificem non probat, illam admittit; atqui si tantum intelligatur audacia prohiberi, quis non videt non tantum audacem sententiam, sed etiam audacem interpellationem vetandam esse? nam audacia, sive interrogas, sive pronuntias, æquè damnanda est. Deinde: nullum hoc esset Romani Pontificis privilegium; nec enim solus Romanus Pontifex, sed nec Episcopus, nec Clericus, nec laicus, imò nec latro, nec parricida, temerè & inconsultè damnandus est; quid ergo plus Pontifici tribuitur, quàm Clerico, quàm Laico, quàm Latroni, quàm Parricidæ? Gg Anno

Anno ML. Leo Nonus in Synodo Provinciali Romanâ Berengarij hæresin damnat, sic enim Landfrancus scribit: *Tempore S. Leonis Papa delata est hæresis tua (Berengarium alloquitur) ad Apostolicam Sedem, qui cum Synodo præsideret promulgata est in te damnationis sententia, privans te Communionem sanctæ Ecclesiæ &c.* Eadem hæresis in Concilio quoque Vercelleni præsentem eodem Leone iterum damnata est, Sed cum Berengarius ad vomitum iterum, iterumque rediret; læpius quoque & à varijs Pontificibus ejus hæreses confixæ sunt, videlicet Leone IX, Victore II, Nicolao II, & Gregorio VII. Insigne verò est ejusdem sancti testimonium pro infallibilitate Pontificia, sic enim ad Petrum Patriarcham Antiochenum scribit: *Siquidem ab Apostolica tua sede nostram sedem consulendo perpendimus tuam Dilectionem nolle deviare à Dominico, & omnium Sanctorum Patrum concordæ decreto, quæ cunctis in toto Orbe terrarum Ecclesijs sancta Romana & Apostolica Sedes caput præponitur, ad quam majores & difficiliore cause omnium Ecclesiarum definienda referantur. Sic omnia veneranda Concilia, sic leges humana promulgant, & sic ipse sanctus Sanctorum confirmat. Nimirum solus est Petrus, pro quo ne deficeret fides ejus, Dominus & Salvator asserit se rogasse, quæ Venerabilis & efficax Oratio obtinuit, quòd hæcenus fides Petri non defecit, nec defectura creditur in throno illius usque in sæculum sæculi. Nihil poterat Leo clarius dicere, tantòque majorem fidem ejus testimonium meretur, quòd omninò cum ijs concordet, quæ ijsdem ferè verbis S. Agatho professus fuerat, ac universali applausu Concilium sextum Oecumenicum exceperat. Credit Eminentissimus Aguirre (a) primum fuisse Leonem, qui processionem Spiritus Sancti à Patre Filioque definierit. Primus enim invenitur eam Symbolo & Professioni fidei ad Petrum Patriarcham Antiochenum inseruisse, nam & anno 1054. Humbertum Legatum suum Constantinopolim misit ad Michaëlem Patriarcham Constantinopolitanum, Processionem Spiritus Sancti negantem, & ab eodem Michaële excommunicatus est, quòd Symbolo addidisset Filioque.*

Anno MLXV. Hæresis Incestuosorum nata est, quàm plurimi enim, imò teste Petro Damiano, multa millia Christianorum præ-

(a) V. Card. Aguirre Tract. 1. de auctor. infall. Rom. Pontif. d. 10. & tomò 2. Theol. S. Anselmi dist. 91. & 92.

præcipuè præpotentium in tertio gradu nuptias contrahebant, quòd multorum Juris-Consultorum auctoritate ducti, gradus ex Justiniani præscripto numerarent, aded ut fratrem & sororem in secundo gradu collocarent. Hanc Hæresin Alexander II. in Synodo Romana damnavit; sic enim loquitur in sententia Synodali: (a) *Taliter igitur determinatis gradibus consanguinitatis, Auctoritate vos Apostolicâ monemus, ut omnibus seriem Genealogia computandam intimetis, quemadmodum SS. Patres numerandam esse sanxerunt, & antiquus mos Ecclesie hæcenus comprobasse monstratur. Nam si quis perversâ & obstinatâ mente à recto tramite Apostolicæ Sedis deviare voluerit, & aliter quàm nos in nuptijs contrahendis gradus computare; primum pro sua temeritate cælesti penâ plectetur: postmodum verò gladio perpetui anathematis se noverit esse jugulandum.* Ad eundem Alexandrum Petrus Damianus contra insurgentem Simoniacam hæresin hæc scribit: (b) *Dignum est, ut Summo Pontifici patientis Ecclesia læso nuntietur, ut nutantis fidei firmamentum, vel etiam ordo Religionis, qui confundi caperat, insinuetur. Nova pro dolor hæresis orta est, cui nisi quantocius auctoritatis se vestra vigor obijciat, timendum est, ne ad Religionis Christianæ perniciem cancer feraliter serpat.*

Anno MLXXXV. Obijt Gregorius VII. invictissimi animi Pontifex, & Regibus, cum quibus perpetuum ei bellum, formidandus. Multa is Pontificiæ infallibilitati testimonia reliquit. Is enim in Dictatu suo canone 18. ita definit: *Sententia Papa à nullo debet retractari, & ipse omnium solus retractare potest.* Hanc Gregorij sententiam verissimam esse Ivo quòque Carnotensis Archiepiscopus profiteretur, sic enim ad Johannem Archiepiscopum Lugdunensem scribit: *Non videtur nobis utile ad ea Concilia convenire, in quibus non possumus eas Personas, de quibus agitur (agebatur verò de Paschali Papa, qui privilegium tradendi Episcopis investituras Imperatori concesserat) judicare, vel condemnare, quia nec nostro, nec ullius hominis probantur iudicio subjacere.* Sæpiùs hoc Ivo repetit, præsertim verò epistolâ 241. & 159. Sed multò maximè id confirmatum est in Concilio Quintileneburgensi, Anno MLXXXV. De quo ita loquitur Bertholdus ejus temporis scriptor: *Cum ergo omnes juxta suum ordinem confedissent, prolata sunt in medium Decreta Sanctorum Patrum de Primatu Sedis Apostolicæ, quòd nulli un-*

G g 2 quam

(a) Habetur c. ad Sedem Apostolicam 35. q. 4. (b) Habetur apud Baron, ad ann. 1065. n. 36.

quam liceat ejus iudicium retractare, quod de totius Synodi professione laudatum, & confirmatum est. Vide, quæ in Regali Sacerdotio (a) de hac diximus. Idem Gregorius VII. can. 26. Catholicus non habetur, qui non concordat Romana Ecclesia. Hoc quoque Gregorij effatum omninò concordare cum aliorum Patrum doctrina, præsertim verò SS. Ignatij, Hieronymi, Cypriani, Ambrosij, aliorumque, jam supra ostendimus. Idem omninò est sensus S. Ivonis Archiepiscopi Carnotensis, sic enim scribit: (b) *Contra Apostolicam Sedem caput erigitis, dum quod illa edificat, vos in quantum in vobis est, destruitis, & quod illa destruxit, vos edificare contenditis, cujus iudicij & constitutionibus obviare est hæreticæ pravitatis notam incurvere.* Nota hunc esse illum Ivonem, quem Præfules Gallicani in Conventu Parisiensi epistolâ ad Innocentium datâ mirificis laudibus in Cælum usque extollunt. Eadem sententia Adelberti Archiepiscopi Moguntinensis epistolâ 23. ad Ecclesiam Herbipolensem: *Noverit pro certo Dilectio Vestra, nos id ratum habere, quod Romana sanxit & determinavit Auctoritas, cujus terminos nec debemus, nec volumus transire, quia hæreticum esse constat, quisquis Romana Ecclesia etiam in tam justo iudicio non concordat.*

Anno MCXL. Damnata est ab Innocentio II. hæresis Abailardi, qualis ea fuerit Bernardus his verbis explicat epistolâ 292. quæ est ad Guidonem de Castello: *Cum de Trinitate loquitur, Arrium sapit: cum de Gratia, sapit Pelagium: cum de Persona Christi, sapit Nestorium.* Ad hanc ergo hæresin, quæ paulatim per Galliam serpebat, perimendam, ita idem Bernardus Innocentium implorat: *Verum tu O successor Petri iudicabis, an debeat habere refugium ad Sedem Petri, qui Petri fidem impugnat. Tu inquam amice sponsi providebis, quomodo liberes sponsam à labijs iniquis, & à lingua dolosa itaque ad confusionem Virtutum, & ne quid minus fecisse inveniamini à magnis Episcopis Antecessoribus vestris, capite nobis Pater amantissime vulpes, quæ demoliuntur Vineam Domini.* Nec moratus Innocentius aquam gliscenti incendio affundere, coactâ Romæ Synodo novum hæresiarcham, novâque hæreses damnavit, sic enim ipse ad Henricum Senonensem Archiepiscopum, & S. Bernardum scribit: *Nos itaque, qui in B. Petri cathedra licet indigni residere conspiciamur, communicato fratrum nostrorum Episcoporum & Cardinalium consilio Unversa ipsius Petri perversa dogmata Sanctorum Canonum Auctoritate cum suo Auctore* damna-

(a) Reg. Sacerd. lib. 2. §. 6. (b) S. Ivo epist. 8.

damnamus, eique tanquam hæretico perpetuum silentium imposuimus. Universos quoque ejus errores damnantes, eorum sectatores & defensores a fidelium consortio sequestrandos esse censuimus. Ad eundem Innocentium II. ita scribit S. Bern. Oportet ad vestrum Apostolatam referri pericula quæq; & scandala emergentia in regno DEI, ea præsertim, qua de fide contingunt. Dignum quippe arbitror ibi potissimum resarciri damna fidei, ubi non possit fides detrimentum sentire; hæc quippe hujus prærogativa Sedis; cui enim alteri aliquando dictum est; ego pro te rogavi Petre, ut non desiciat fides tua? Hic manifestè Bernardus docet Pontifices Romanos in causa fidei errare non posse: si enim errare possent, ergo posset eorum fides detrimentum sentire (quid enim est aliud detrimentum fidei, quàm error fidei) at Bernardus hoc negat; imò hanc infallibilitatem inter prærogativas reponit Sedis Romanæ. In eadem Abailardi causa Rhemensis, Sueffionensis, Catalaunensis, & Atrebatensis Episcopi ita ad Innocentium scribunt: Tuum est de cætero Beatissime Pater, ne in diebus tuis aliqua hæretica pravitas maculâ Decor Ecclesiæ maculetur, providere. Tibi commissæ est sponsa Christi amice sponsi: Tuum est tandem Unni viro Virginem castam exhibere Christo. Nec minùs nervosè Gotfridus Vindocinensis: (a) Si cuilibet retractare placet, quod Romanus Pontifex facit, & in eum, qui soli Cælo innocentiam debet, os ponere præsumit, &c. Et epistolâ 30. Eodem spiritu, quo dictante & lex prima per Moysen data est, & per Christum secunda, sancta Apostolica Sedes Leges, quas Canones appellamus, dedit, & ipso inspirante exposuit. Si quis igitur Apostolica Sedi, qua Leges Canonum dedit, in Canonum expositione contrarium sentit, non sapit, quicumque est ille, sed desipit, & quia suo spiritu loquitur, non cultor vel expositor Divinæ Legis, sed insidiator vel oppressor indubitanter agnoscitur.

Anno MCXLVIII. A Romano Pontifice Eugenio III. in Concilio Rhemenfi hæresis Gilberti Porretani examinata & proscripta est. In qua causa aliqua contigere Pontificiæ infallibilitati apertè faventia. De illa hæc habet Otho Frisingensis: (b) Gilbertus cum quadam die Conventum de sua Diocesi Clericorum magnum celebraret, sermoni, quem forè gratiâ exhortationis habebat, quadam de fide sanctissimæ Trinitatis inseruit, & à duobus suis Archidiaconis Arnolde & Calone tanquam doctrinam instituens contra Catholica Ecclesiæ normam, ad summi Pontificis Romanæ Sedis examen appellatione vocatur. Fuisse verò hanc hæresin ab Eugenio III. damnatam testis est Gotfridus

Gg 3 in

(a) Epistolâ 17. (b) Otho Fris. de histor. Frid. lib. 1. cap. 46. & 47.

in vita S. Bernardi : (a) Ita demum, inquit, Apostolico iudicio, & auctoritate universalis Ecclesie error ille damnatus est. Et Goufredus Monachus Cisterciensis : *Ibidem Dominus Papa auctoritate Apostolica de consensu totius Ecclesie, qua convenerat, capitula ipsa damnavit, districte precipiens, ne eundem librum legere, vel transcribere etiam sic reprobatum quis auderet, nisi prius Romana Ecclesia eum correxisset.* Illud quoque in hoc Concilio memoratu dignum contigit, videlicet S. Bernhardum unam cum Gallie Episcopis secessisse, Symbolum fidei contra Gilberti errores conscripturnum; quod cum Cardinalibus innotuit, vehementer indignati sunt, quippe solius Romani Pontificis esse, Symbolum fidei fidelibus proponere, nec retrò temporibus ullum unquam Symbolum valuisse, nisi à Pontifice confirmatum. Eugenius ubi has querelas intellexit, facti rationem à Bernhardo exposcit; is verò modestissime, ut sanctum decuit, respondit, agnovitque unam cum Præsulibus Gallis Symbolum fidei condere ad solos Romanos Pontifices pertinere; se verò, quid Ecclesia Gallicana crederet, scriptis complexum esse, relictam Pontifici auctoritate definiendi. Si ergò ex confessione Gallie Antistitem, solus Pontifex est, qui fidei Symbolum condit, nec ullum Symbolum valet, nisi à Pontifice confirmatum: sequitur Pontificem in causis fidei esse infallibilem, quid enim magis ad fidem pertinet, quam Symbolum fidei? & quid minus erroris expers est, quam Symbolum fidei? alioquin tota Ecclesia errare potest, quæ id credit, quod Symbolo fidei continetur. Sed præstat audire acta ex historia Othonis Frisingani: *Hoc Gallicana Ecclesia factum (Symboli videlicet confectionem) tam graviter sacer Cardinalium Senatus accepit, ut cum magna indignatione curiam intraret, ac Pontifici suo diceret..... Quid fecit Abbas tuus, & cum eo Gallicana Ecclesia? quæ fronte contra Ecclesia Romana Primatum & apicem se erexit? Hac enim est sola, qua claudit, & nemo aperit, aperit, & nemo claudit. Ipsa sola de fide Catholica discutere habens à nullo in hoc singulari honore præiudicium pati potest, sed ecce Galli isti tanquam definitiva sententia ultimam manum apponendo nobis inconsultis fidem suam scribere præsumperunt. Quin imò juxta Antiquorum exempla & instituta Romano servaretur examini terminandum.* Eugenius, cum querelas benignè recepisset, ex Divo Bernardo rationem facti exposcit, à quo modestè responsum: *Se vel Dominos Episcopos*

(a) Goufr. in Y, S. Bernardi lib. 3. cap. 5.

nihil de presatis Capitulis desinisse, sed simpliciter quid sentiret, exposuisse. Quo tam humili, quam modesto responso Cardinalium indignatio quievit, ita tamen, ut presatum scriptum tanquam inconsultâ Curia prolatum, velut Auctoritatis pondere carens pro Symbolo in Ecclesia, quod in Concilijs contra hæreses congregatis fieri solet, non haberetur. Vides hic iterum, & Divum Bernardum, & Ecclesiam Gallicanam verbis, factisque testari, potestatem condendi Symbolum fidei, tesseramque veræ Religionis penes solum Pontificem Romanum esse, nec ullius Symboli auctoritatem aliquam esse, nisi illo probante, quod ut supra diximus, certum est Pontificiæ Infallibilitatis argumentum.

Anno MCCCII. Celebratum est Viennense Concilium, in quo Petri Joannis hæreses (tres erant, videlicet, Christum adhuc viventem Lanceâ percussum: animam rationalem non esse formam Corporis: nullasque virtutes supernaturales in Baptismo infundi) damnatæ sunt, eademque occasione Pontificis Romani in rebus fidei decidendis auctoritas insigni testimonio asserta. Sic enim Pontifex in eodem Viennensi Concilio loquitur. *Nos igitur Apostolica considerationis, ad quam duntaxat hæc declarare pertinet, aciem convertentes &c.* Solius ergo Romani Pontificis officium & potestas est, ultimam sententiam in causis fidei proferre, & consequenter illi soli infallibilitas competit, nec Concilium contradixit.

Anno MCCCCLXXIX. Sixtus IV. Petri Osmanni Professoris Salmanticensis errores damnat. Ji erant, Confessionem non esse sacramentum, sed rem humanâ lege, non divinâ inductam: & Ecclesiam Romanam in hæresin prolabi posse. Sixtus hos errores hæresis notavit. Petrus verò palinodiam canens fidem suam in his verbis expressit: (a) *Consentio sanctæ Matri Ecclesie Romanæ, & Sedi Apostolicæ: & ore ac corde confiteor, illam me fidem tenere, quam Dominus Sixtus Papa auctoritate Apostolicâ & Evangelicâ tenet, & omnes, qui contra hanc fidem venerint, dignos eternâ damnatione pronuntio.*

Anno MDXXI. A Leone X. Pontifice Maximo damnati sunt, quos recens sparserat, ac Germaniæ intulerat, Lutheri errores, Verba Bullæ Leonis circa finem hæc sunt: *Auctoritate Omnipotentis DEI, & Beatorum Apostolorum Petri, & Pauli, & nostrâ presatos omnes errores tanquam*

(a) Vide Raynaldum ad hunc annum, & Constitutiones Sixti IV. in Bullariis

tanquam respectivè hæreticos, aut scandalosos, & veritati Catholica obviantes damnamus, reprobamus, atque omnino rejicimus; ac pro damnatis, reprobatis, atque reiectis ab omnibus Christi fidelibus haberi debere harum serie declaramus &c. Notandum verò est, fuisse ab eodem Leone X. Concilium Lateranense, quod Julius II. inchoarat, ad finem perductum; eique tanquam Oecumenico & sacrosancto Ludovicum XI. Galliarum Regem adhæsisse, ut habetur sessione 8. ac etiam Basileenfi ac Pifano Conciliabulis expressis & conceptis verbis renuntiâsse. In hoc verò Lateranensi Concilio, quod Rex Galliarum pro legitimo & Oecumenico habuit, superioritas Papæ supra Concilia, ac consequenter infallibilitas in causis fidei sessione decimâ definita, multisque rationibus stabilita est; nec illi recitandæ immorari lubet, eum omnibus sit nota, & in Regali Sacerdotio (a) prolixè exposita.

Anno MDLXXIX. Gregorius XIII. Michaelis Baij Lovanienfis Universitatis Cancellarij septuaginta novem propositiones velut hæreticas damnavit; easque ipse Bajus operâ Francisci Toleti postea Cardinalis recantavit sequenti anno. Quin & Nicolaus Magnienfis ex relatione Toleti addit, dixisse Bajum: *Malle se porcos pascere, quàm ulla in re Romani Pontificis judicio repugnare.*

Anno MDCLIII. Innocentius X. quinque Jansenij Propositiones hæreticas esse declaravit, atque anathemate inulsi. Et quamquam Jansenius morte præventus, damnationi suæ haud supervixerit, certum tamen est ex ijs, quæ scripsit, eum Pontificiæ sententiæ tanquam infallibili acquieturum fuisse; sic enim tomo 2. sui Augustini l. 1. c. 29. scribit: *Mihi constitutum est, ad extremum usque Spiritum Romanam Duce sequi Ecclesiam, & Beatissimi Petri in Romana Sede successorem. Super illam hanc Petram adificatam Ecclesiam scio; quicumque cum illo non colligit, spargit, apud eum solum incorrupta Patrum servatur hereditas; quodcumque ab ista Petri Cathedra, ab isto Christi Vicario prescriptum fuerit, teneo. Quidquid improbatum, improbo, damnatum damno, anathematizatum anathematizo. Et libro 10. de gratia: Quidquid de rebus tam multiplicibus, tam arduis, juxta mentem non meam, sed S. Augustini pronuntiavit, de Apostolicæ Sedis, Ecclesiæq; Romanae Matris meae judicio, sententiæque suspendo; ut illud jam nunc teneam, si tenendum: revocem, si revocandum: damnem, & anathematizem, si damnandum & anathematizandum esse*

(a) Regale Sacerd. lib. 2. §. 5. n. 15.

esse judicaverit. En ingenuam Jansenij Professionem! legerat Augustinum totum tredecies, & libros de gratia contra Pelagianos vicefies; eloquentiâ, ingenio, Theologicis scientijs florebat, & tamen Romano Oraculo hæc omnia submittit: taceo, scribo, revoco, improbo, utcumque Romæ placuerit: quid amplius loqui poterat, ut Pontificis infallibilitatem satis testaretur? atque utinam Jansenistæ Jansenij sui modestiam imitentur; si enim eum Magistrum agnoscunt, ejusque doctrinam sequuntur, cur rogo, non æquè ejus humilitatem, modestiam, Romanæque Cathedræ observantiam? Cum Jansenio sentitis, esto; sed cur non æquè cum Jansenio paretis? an verò pudet vos ab eo discere virtutem, à quo didicistis errorem? Sed Jansenio imputantur, quæ Jansenij non sunt. Nimirum, cum Pius V. cum Gregorius, cum Innocentius, & Alexander Pontifices Jansenium damnârunt, innocentem, inauditumque damnârunt, & tam cæci erant, ut, quæ Jansenius scripserat, imò impresserat, non viderent, aut saltem tam improvidi, injustique, ut accusantibus crederent, nec probatâ causâ, nec reo convicto; præsertim cum tam faciliè calumnia notari posset, detegique, si videlicet, qui hæc Jansenium scripsisse dicebant, in Jansenio non ostenderent; quid enim magis obvium, magisque parabile argumentum, quàm Jansenium accusantibus dicere: *Si hæc Jansenius in libris suis docuit, ergo libros ostendite*: erit aliquis tam ineptæ mentis, qui credat Jansenium à quatuor Pontificibus damnatum, & tamen istorum nulli in memoriam venisse, ut peterent sibi ostendi, ubi hæc Jansenius scripisset? & demus hoc quatuor Pontificibus excidisse, quid dicemus de tot alijs Doctoribus & Theologis, qui illis assidebant, dum hæc causa examinaretur? nemini illorum res tam obvia, & tamen tam necessaria in mentem venerit? Sed fuerit Jansenius innocens, tantum errores ipsi damnentur, & cum illo faciliè in gratiam redibimus, quippe ut ostensum est, calamum, doctrinamque suam Romanæ sententiæ submitit. Cæterum damnatas Jansenij propositiones in illius Augustino reperiri dubitari vix potest. Nam prima damnata propositio totidem ferè verbis habetur l. 3. de statu Nat. lapsæ cap. 13. & l. 4. cap. 24. Secunda propositio habetur lib. 1. de gratia Christi cap. 1. & cap. 24. & cap. 25. Tertia propositio habetur lib. 6. de gratia Christi cap. 6. & cap. 8.

H h

QUARTA

Quarta propositio habetur lib. 8. cap. 6. de heresi Pelagiana, & ibidem cap. 7. & lib. 2. de gratia Christi cap. 12. & 25. & lib. 8. de gratia Christi cap. 3. & 15. & 19. Quinta quod Christus non sit pro omnibus mortuus lib. 3. de gratia Christi cap. 21. & fufius cap. 20. & l. 8. de heresi Pelagiana cap. 26. & 31.

Sed quod hanc damnationem Jansenij spectat, illud præcipue observandum est, non solum fuisse illam ab octoginta quinque Galliae Episcopis ab Innocentio X. expetitam, summoque plausu exceptam; verum etiam ejus occasione à Gallicanis Episcopis Pontificiam Infallibilitatem enixissime proclamatam; sic enim in epistola ad Innocentium data Anno 1653. loquuntur: *Majores causas ad Sedem Apostolicam referri solennis Ecclesiam mos est, quem fides Petri nunquam deficiens perpetuo retineri pro jure suo postulat. Experta est nuper Beatitudo tua, quantum Apostolica Sedis in profligando gemino errore auctoritas valuerit: continuo sedata est tempestas, atque ad Christi vocem & imperium mare & venti obedierunt. Quamobrem flagitamus Beatissime Pater, ut clara firmaque prolata istarum propositionum sententia caliginem omnem discutias; animos fluctuantes componas, dissidia prohibeas, Ecclesiae tranquillitatem reddas.* Hæc Galli ad Pontificem: sentiebant ergo infallibilem, ejusque sententias ab omni errore exemptas esse; alioquin quomodo caliginem omnem discuterent, animos fluctuantes componerent, dissidia prohiberent; cum temper respondere Adversarij possent, quod modò Galli respondent, cum Romanis imperijs urgentur, videlicet, *Papam falli posse;* & idè se ejus definitionibus non teneri. Aut ergo Galliae Antistites, tunc cum hæc scribebant, errarunt, aut errant modò, cum primis contraria decernunt; aut quod verò propius est, idem & tunc & modò sentiunt, sed non idem loquuntur; quippe tunc pacati erant, modò indignati, & idè calamo, linguaque infesti, animis licet veritate convictis. Sed audienda est adhuc alia, multoque ad rem nostram accommodatior Gallorum Antistitum epistola. Sic enim ad Innocentium scribunt, postquam is Jansenij errores damnaverat: (a) *Quo in negotio (damnatione videlicet propositionum Jansenij) illud observatione dignum accidit, ut quemadmodum ad Episcoporum Africa relationem Innocentius I. Pelagianam heresim damnavit olim; sic ad Gallicanorum Episcoporum consultationem, heresim Pelagianam ex adverso oppositam Innocentius X. auctoritate sua proscripserit. Enim verò illius vetusta ætatis Ecclesia sola Cathædra*

Petri

(a) Anno 1653.

Petri communionem & auctoritatem suffulta, qua in Decretali epistola Innocentij ad Africanos data elucebat, quamque deinde Zozimi altera ad Universos Orbis Episcopos subsecuta est, Pelagiana heresis damnationi absque cunctatione subscripsit. Per speculum enim habebat, non solum ex Christi Domini Nostri pollicitatione Petro facta, sed etiam ex actis priorum Pontificum, & ex anathematis finis adversus Apollinarem & Macedonium, nondum ab ulla Synodo Oecumenica damnatos, à Damaso paulo ante jactis, judicia pro sancienda regula fidei à Summis Pontificibus lata super Episcoporum consultatione (sive suam in actis sententiam ponant, sive omittant) Divinam aequè ac summam per Universam Ecclesiam auctoritate nisi, cui Christiani omnes ex officio ipsius quoque mentis obsequium prestare tenentur. Eam nos quoque sententiam ac fide imbuti, Romana Ecclesia presentem, qua in Summo Pontifice Innocentio X. viget, auctoritatem debitam observantiam colentes Constitutionem Divini Nominis instinctu à Beatitudine Vestra conditam, nobisque traditam, &c. Hæc planè tam manifesta est Pontificiæ Infallibilitatis confessio, ut dici, imò nec optari efficacius possit: num Galli tunc temporis scripturas ignorabant? num eos, quid Concilia, quid Patres docuissent, quidve Gallicana Ecclesia sentiret, latebat? Quæ est ergo Galliæ Antistitum tam repentina mutatio, ut quod nuper sub uno Innocentio tam clarè assererent, nunc sub altero Innocentio tam enixè repudient?

IX. Denique Anno MDCLXXXVII. Innocentius XI. Pontifex morum sanctitate, rerum caducarum contemptu, disciplinæ Ecclesiasticæ Zelo, propagandæ Catholicæ Religionis ardentissimo studio, animi magnitudine, etiam Regibus formidandam, præclarissimis contra Turcas victorijs, quas immensam auri profusione & sanctissimis apud Principes consilijs, & continuis lachrimis à Deo impetravit; Pontifex inquam, rerum gestarum, & animi magnitudine, antiquis illis Pontificibus Leoni, Nicolao, Gregorio, hæreticorum etiam confessione, planè similis, & cui parem, à multis retrò sæculis haud invenies; is, inquam, tantus Pontifex post accuratissimam, totòque biennio productam discussionem, Ludovici Molines Hæresiarchæ perniciosissimos juxta sædissimosque errores die 28. Augusti extra Concilium Oecumenicum solâ Apostolicâ auctoritate damnavit. Fuit Ludovicus Molines natione Hispanus Arragonensis, Doctoris & Sacerdotis dignitate insignis, tantæque doctrinæ & pietatis, quam accuratissime simulabat,